

[Hauch.]

lig for den Nøjsomhed, som Det konservative Folkepartis Stilling her er Udtryk for. For det første er det jo saadan med denne Liste, at den ikke er helt fri. Man kan ikke handle, som man vil, med de Millioner, her er Tale om, men man kan lægge dem ind under Reguleringen, dersom det er nødvendigt. Jeg minder dernæst om — jeg skal ikke læse hele Listen op, selv om det ikke var saa forfærdelig indviklet, den er ikke saa lang —, at der paa Listen findes Foderstoffer, herunder Fiske-, Kød- og Benmel af enhver Art, endvidere Halm, der er Blommer, og der er Hø, ja, der er ogsaa Hakkelse med, for at der ikke skal mangle noget. Men en Ting har jeg savnet: der er ingen Nathuer; jeg nikker til det ærede Medlem, samtidig med at jeg siger dette; de er ikke medtaget.

Nej, hvad Det konservative Folkeparti har naaet paa dette Omraade, som, efter hvad de selv har sagt i hvert Fald, altid har været det centrale for dem, er Udtryk for overordentlig stor Nøjsomhed. Nu siger det ærede Medlem, at Det konservative Folkeparti ikke har underkastet sig Regeringens Vilje. Nej, det har de jo ikke fuldt ud; men det ærede Medlem tilføjede, at Partiet heller ikke er tilfreds, og jeg fæster mig nu mere ved, at det ærede Medlem giver Udtryk herfor, for det aabner jo i Sandhed en Mulighed for Det konservative Folkeparti. Vi har jo Sagen til første Behandling i Dag; jeg erfarer, at det er det høje Tings Vilje — saaledes har det fundet Udtryk —, at den skal henvises til et Udvalg, og dersom man da fra konservativ Side er meget utilfreds, ser jeg ikke, at der kan være noget som helst til Hinder for, at vi optager et Samarbejde med hinanden. Det ærede Medlems Udtalelser her i Dag er maaske ikke saa gunstige som Ouverture til dette Samarbejde, men man skal ikke hæfte sig ved Bagateller, naar det drejer sig om betydningsfulde politiske Spørgsmaal, og jeg indbyder det ærede Medlem til en Forhandling — jeg antager, at vi begge bliver Medlemmer af det Udvalg, som bliver nedsat. Det er jo virkelig muligt, at vi kunde naa til en Ordning, og saa kunde vi jo se, om den høje Regering og Flertallet i Folketinget har Mod til at staa uden Valutaordning den 1. Januar. (Jeppesen-Drusebjerg: Har De Mod til det?). Om jeg har Mod til det? Jeg svarer den ærede Afbryder, at jeg har vist saa klart som muligt givet Udtryk for, at det har jeg ikke Mod til, saa i den Henseende er Afbrydelsen ganske overflødig. Men jeg siger til det

ærede 2det Medlem for Iste Kreds (Hendriksen), at dersom *han* paa sit Partis Vegne vil vise den samme Nøjsomhed i Forhandlingerne med os her i Landstinget, som hans ærede Partifæller har vist under Forhandlingen med Regeringen og Regeringspartierne i Folketinget, saa har jeg det bedste Haab om et positivt Resultat af disse Forhandlinger. Naar det kommer til Stykket, er det dog maaske ikke givet — det er da ikke paa Forhaand givet —, at Uoverensstemmelserne mellem de Konservative og os skulde være større end mellem Regeringspartierne og de Konservative. Ja, jeg kunde endogsaa fristes til at sige, at naar det ærede konservative Parti her i Landstinget i Dag som Ordfører har valgt en Repræsentant for Handelen, vist en fortræffelig Repræsentant for Handelen efter alt, hvad jeg ved i saa Henseende, var der mere Mulighed for, at Venstre sammen med Handelen kunde blive enig om noget, som man var mere tilfreds med end det her foreliggende. Dersom det ærede Medlem kan skyde de Industriinteresser til Side, som jo er stærke inden for hans eget Parti, har jeg betydeligt Haab om, at det kan lykkes os at naa til Enighed; Mulighederne er jo dog til Stede, vi skal have nedsat et Udvalg, og vi skal arbejde, og saa kan vi forhaabentlig se, om vi ikke kan komme til et Resultat.

Men det Spørgsmaal, som gav mig Anledning til at tage Ordet, haaber jeg at have besvaret saaledes, at det ærede Medlem maa føle sig fuldstændig tilfredsstillet. Skulde det ikke være Tilfældet, kan jeg tilføje, at jeg har Tid til at fortsætte Forhandlingen, indtil der naas den fornødne Klarhed over det.

H. Chr. Petersen: Det er ikke min Agt at forlænge disse Forhandlinger ved at deltage i Diskussionen om det, der hidtil er sket, men naar jeg i Dag som Købmand har Lejlighed til at være sammen med Landets Handelsminister, Handelens første Mand, kunde jeg godt have Lyst til at udtale mig lidt, thi vi har nu levet i 3 Aar under en Lov, som ikke har været let at arbejde under for Handelsstanden her i Landet. Vi havde haabet, at den Dag ikke var fjern, da vi kunde faa vor Frihed tilbage, men nu skal vi altsaa efter Handelsministerens nye Forslag igen have Lænkerne paa i mindst et Aar. Man mener, at disse Lænker skulde blive noget lettere; jeg haaber det, men der er mange, der tvivler derom; vi har i de senere Aar lært, at Fortolkningens Kunst over for Lovparagraffer